

Número 522 - 17 de febrer 2006 - 1'5 euros

la veu

de Benicarló

Arriba l'esperada
reforma al geriàtric
i el PP critica la despesa

Carxofa d'Or

Pol·lèmica sobre Benicarló
a l'espai de Josep Cuní

No fan falta diners als centres socials?

Centres socials especialitzats en precari: el centre geriàtric amb instal·lacions decebedores, la residència de profunds funcionant, encara, amb llum d'obra, personal mínim, i "sofrimat", que no pot fer la seua feina dignament, són l'herència d'un PP, que ha criticat les inversions, que ells "van oblidar" ... de fer

text REDACCIÓ

Més diners per als centres socials de Benicarló. És l'aposta que ha fet l'actual equip de govern, que ha obviat les crítiques de l'oposició i ha decidit destinar 200.000 euros a l'Organisme Autònom de Centres Socials Especialitzats. "L'ajuntament no pot pretendre que els centres es mantinguen només amb les subvencions, sense cap aportació municipal", assegura Mª Josep Arayo, regidora de Benestar Social, que ha contestat a les crítiques del Partit Popular. L'oposició va sostenir durant el debat per a l'aprovació dels pressupostos municipals, que "quan nosaltres estàvem governant, l'organisme s'autofinançava".

"Així estava el geriàtric", assegura Arayo, qui manté que la situació que es va trobar quan va assumir la regidoria, era decebedora. El centre seguia amb les mateixes instal·lacions que quan es va inaugurar i no es trobava adaptat a les noves normatives.

L'escàs personal amb el qual contava el centre "estava molt cremat" a causa de les condicions laborals en les quals es treballava. Sols mínims i horaris extrems, que feien les condicions laborals quasi insuportables ha dut als treballadors a elevar les seues queixes en diferents ocasions. La mateixa situació de falta de personal es vivia en la resta de centres dependents de l'organisme fins que s'ha començat a incrementar la plantilla.

La residència de profunds, dependent també de l'organisme, "tenia problemes com el de la llum resolt, sense resoldre". Des que es va inaugurar el centre, s'estava treballant amb llum d'obra, que provocava que "es cremaren aparells contínuament". Els accessos a les instal·lacions, compartits amb l'IVADIS- El Maestrat, estaven sense asfaltar, i quan es van condicionar "es van deixar un pal de fusta al mig".

LES SOLUCIONS QUE ES PLANTEGEN

La regidora de Benestar Social ha

defensat l'augment de pressupost per a l'organisme autònom. Al seu entendre, si es vol solucionar la situació "s'ha d'invertir diners" i ha aventurat que "probablement faran falta més". En l'actualitat, cent persones estan treballant per a l'organisme autònom, del que depenen tres centres socials: el geriàtric, els habitatges tutelats i la residència de profunds, que utilitzen cent usuaris. En el cas de les dues primeres, l'atenció als residents és de 24 hores, mentre que en la residència de profunds, existeix un centre de dia i una residència. Els horaris als quals estava sotmès el personal per la falta d'efectius humans, units a les condicions laborals que havien de suportar, provocava que el rendiment, malgrat els esforços, no fóra òptim. Ara, amb l'increment de places que s'està realitzant, poc a poc, les tasques es reparteixen més equitativament i els treballadors poden fins i tot realitzar tasques que abans es quedaven sense fer.

Referent a l'estat de les instal·lacions dels centres socials, Arayo ha recordat que ja s'ha solu-

Unes millores molt necessàries

ve de la pàgina anterior

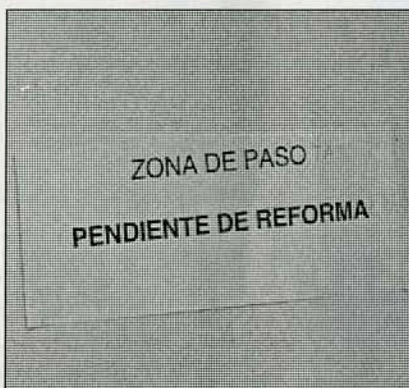
cionat el problema dels accessos a la residència de profunds, que també ha estat dotada d'un transformador de llum. En referència al geriàtric, les obres d'ampliació i condicionament ja han començat. I ho han fet amb alguns problemes. Segons ha explicat Enric Escuder, alcalde de Benicarló, el projecte estava tan antiquat que "no contemplava la remodelació de la cuina". Les instal·lacions "no oferien massa garanties" ja que no es troba adaptada a l'actual normativa vigent per a aquest tipus d'instal·lacions. En aquest sentit, el primer edil ha exposat que "ja que es feien les obres en el centre, hem decidit invertir per a fer una cuina moderna". Entre quatre i sis milions de les antigues pessetes costaran les noves instal·lacions, que no estaven pressupostades en el projecte original. "I encara eixiran més coses", aventura Escuder, qui ha desvetllat que "la caldera de la calefacció és de fa 33 o 34 anys". Així les coses, el consistori està estudiant reconvertir les instal·lacions per a adaptar-les a la xarxa de gas ciutat, que inclouria també el centre de salut i el de la tercera edat, confrontats amb el geriàtric. Les obres d'ampliació i millora del centre geriàtric de Benicarló estaran acabades, segons es desprèn del contracte d'obra, el 28 de novembre.

XICOTETS PROBLEMES SENSE SOLUCIONAR-SE

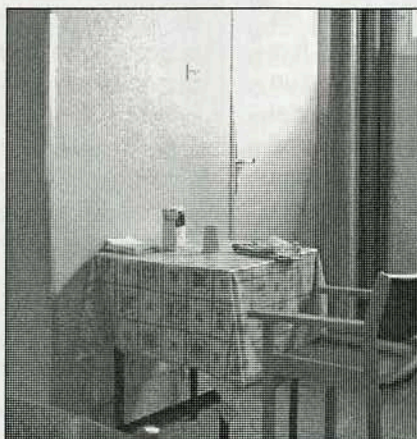
En el centre de la Tercera Edat, no obstant això, existeixen xicotets problemes dels quals ningú sembla recordar-se'n, però que estan provocant més d'un mal de cap als usuaris. Les dependències, que tenen dos pisos, no tenen ascensor. Per a accedir a la planta superior, cal pujar per unes estretes i empinades escales. Molts usuaris

són incapaços de fer-ho. En el primer pis es troba, per exemple, la

perruqueria, que era utilitzada per molts socis quan es trobava en la

planta baixa. Ara, la seua clientela s'ha vist reduïda considerable-

ment, perquè són pocs els que conserven les seues aptituds locomotores en condicions per apujar les escales.

D'altra banda, el consistori té pendent l'accessibilitat als edificis de titularitat municipal, que afecten a les persones amb mobilitat reduïda. Començant pel propi ajuntament, pocs edificis es troben adaptats. Ara s'ha instal·lat una rampa nova d'accés a les dependències municipals, però només en la planta baixa. Al sortir de l'ascensor en les plantes superiors, el primer que es troba l'usuari són unes magnífiques escales. L'interior de l'edifici és un complicat entramat de dependències per les quals és pràcticament impossible circular si ho fa una persona amb mobilitat reduïda.

En la biblioteca municipal, les persones amb aquesta deficiència només poden gaudir de la planta baixa de les instal·lacions. Per a accedir al pis superior no hi ha ascensor. Són aqueixes "xicotetes" coses que fan la vida un poc més ...difícil. I tant fàcil que seria ... solucionar-les. És, simplement, qüestió d'actitud.

Trobat un home degollat

Un home de nacionalitat marroquina de 26 anys era trobat mort dissabte passat en el seu domicili en el carrer Sant Isabel de Benicarló. Al voltant de les set del matí, el germà de la víctima, que responia al nom de Ouakki Mohamed, ho va trobar en el seu llit, mort i amb un ganivet en el coll. L'home va avisar al seu oncle, que també residia en el domicili, va donar part a la Policia Local de Benicarló. Una patrulla es va desplaçar fins al lloc dels fets i va reclamar la presència de la Guàrdia Civil. Més tard es va personar la policia judicial, que va procedir a realitzar les diligències pertinents per a determinar si l'home havia estat assassinat o es tractava d'un suïcidi.

Als voltants de l'habitatge es van concentrar nombrosos compatriotes del mort, que no donaven crèdit al succeït. Lahcen Ouimesskour, parent de la víctima, va explicar que "era un xic

tranquil i no tenia problemes amb ningú". L'home va relatar que havia conegut la notícia de la defunció per una cridada que va rebre de l'oncle de la víctima, en la qual li va contar que "ni la porta de la finca ni la de la casa estaven forçades". Amb aquestes explicacions intentava des-

cartar un possible assassinat. D'altra banda, detallava que la víctima estava malalt "des de fa uns dos anys" i que per això estava rebent tractament farmacològic. "No sabien dir-li el que tenia, encara que visitava els hospitals de Vinaròs i Tortosa sovint". Aquest parent va afegir que "cada vegada que anava al metge tornava molt nerviós" i que la malaltia que patia li provocava molts dolors, pel que precisava prendre nombrosos medicaments.

Malgrat aquesta situació, totes els matins acudia a treballar en la recollida de la taronja "però s'havia de tornar després d'estar una hora" perquè no podia suportar els dolors". El mort residia a Espanya des de fa quatre anys i vivia en el domicili on era trobat pel seu germà i un oncle. Els seus amics eren incapaços de comprendre el que li havia pogut succeir.

El Sepes crearà un nou polígon industrial

text NATÀLIA SANZ

L'ajuntament de Benicarló ha iniciat els contactes per a comprar sòl on implantar una nova zona industrial. Enric Escuder, alcalde de Benicarló, ha anunciat que les intencions de l'equip de govern són oferir al SEPES fins a 1.000.000 metres quadrats de sòl per a la creació d'un segon polígon industrial. Esgotades les tres fases del Collet, Escuder ha detallat que es portaran a terme negociacions amb els propietaris dels terrenys "d'una zona confrontant al polígon industrial actual", als quals probablement s'haurien de comprar els terrenys. En aquests moments i segons ha explicat el primer edil, els serveis tècnics es troben valorant els metres de sòl i la seua ubicació definitiva. En aquest sentit, ha recordat que "en la revisió del PGOU ja es troba contemplada aquesta zona", que permetria l'ampliació del sòl industrial en la ciutat. "És un projecte que Benicarló necessita molt clarament", ha destacat Escuder, qui ha recordat que la indústria "és ara per ara el gran pilar econòmic que ens sustenta en el municipi". En aquest sentit, ha

parlat de la possibilitat de l'arribada d'una crisi econòmica, que produiria elevats índexs d'atur en el municipi. És per això que "no podem esperar que arriben les vaques fluaques per a dir que haguérem necessitat crear més llocs de treball en la indústria", que permetrien escapar de la crisi. Escuder s'ha referit a la "pèrdua social" que suposa la no creació de noves empreses en el municipi, que estan impedit l'aparició de nous llocs de treball. El primer edil, d'altra banda, ha insistit en la necessitat de crear més sòl industrial "per a donar cobertura a les empreses que s'estan quedant fora sense poder invertir" en el municipi, per l'absència de sòl on implantar els seus negocis. La saturació de les després de fases del polígon del Collet, que reuneix a més de 90 empreses, i la demanda existent per part dels empresaris, fan que la necessitat de traure avant aquest projecte municipal siga apressant. Les intencions del primer edil són que "com a màxim en un any o any i mig, estiga acabat el procés" que ara s'inicia. En les pròximes setmanes, representants municipals tornaran a reunir-se a Madrid amb el Sepes.

Un kilòmetre de solidaritat

text NATÀLIA SANZ

Mans Unides de Benicarló ha protagonitzat el cap de setmana amb una iniciativa solidària. L'objectiu, ajudar a la societat a prendre consciència de la situació terrible en que viuen tres mil milions de persones en tot el món. I per això, centenars de mans s'han unit per a formar el quilòmetre solidari. Es tractava d'una invitació per a unir-se en un compromís comú. Perquè per a Mans Unides, el futur del món, és un compromís de tots. Mà amb mà i colze amb colze. I perquè avui, la realitat més globalitzada és la pobresa. Altre dels objectius que planteja la ONG de voluntaris és que l'eix econòmic que gestiona els moviments de capitals, no deixa al marge a aquells que ni tenen, ni poden tindre. El fet que

els drets bàsics de les persones són vulnerats contínuament, constitueix una crida a les consciències per adonar-se'n de que les desigualtats socials entre el primer món i els països subdesenvolupats són, cada dia, més profun-

des. Per això, des de Mans Unides es demana als nostres governants que treballen amb decisió per globalitzar la solidaritat. Només això assegurarà als pobres l'oportunitat d'una vida digna.

Quin carxofa d'or, ... estem apanyats

És dia 8 de febrer, dimecres. Són les 13:45. Poso la tele. Parlen d'artistes: De Jean Collins, Gar Gable, Pobert Michum, Tirano Pouer, Bur Lancaster, ... (així és com sonen).

- Un diu: "la meva avia ho pronunciava així"
- La meva iaia pronuncia els noms correctament
- respon la presentadora.
- Quina la de Benicarló?
- La meva iaia Loren, un petonent iaia, sap tots els noms dels artistes.
- Jo tinc parents a Vinaròs i de Benicarló diuen: "**Benicarló cagalló**". Perquè són els piques entre pobles...
- Doncs a mi com que no m'agraden els piques entre els pobles he de dir que tot i havent passat molts estius a Benicarló, a Vinaròs es menja unes paelles, arròs a banda, fideuàs, ...
- I cloïsses, ...
- Molt boniques...

La Veu opina

La picabaralla entre pobles està, i tots sabem que si "Benicarló cagalló", "**Vinaròs cagalló gros**" i no cal donar-li més importància de la que té. Això és així.

I que a la xicota que parla li agraden, més, les paelles, els arrossos i les fideudes del poble del costat que les d'ací, que també en fem, es qüestió de gustos. El que ja no quadra tant és que el director d'aquest programa, *Tvist*, és el senyor Josep Cuní, curiosament, últim carxofa d'or de Benicarló, al qual se li la va donar, suposem, per promocionar la gastronomia caduferà. Doncs s'han cobert de glòria els que el van triar. Si tot ho encertem així, ho tenim clar!

L'Amazònia al Mucbe

El Museu de la Ciutat de Benicarló acull des de dimarts, i fins al pròxim 4 d'abril, la mostra Planeta Amazonia, una exposició científica impulsada per Obra Social Caixa Madrid que pretén desvetllar la riquesa de la vida amazònica i conscienciar sobre el respecte al medi ambient, segons fonts de la citada entitat financera. A través d'un impactant context visual, la mostra proposa al visitant un recorregut per les espècies més representatives de la botànica, la fauna i l'etnografia de la selva que concentra la meitat de la biodiversitat del planeta.

En l'apartat de botànica, l'exposició d'Obra Social Caixa Madrid presenta més de 30 espècies de llavors. Entre elles, destaquen el guaranà i la llavor voladora de la samaúma, un arbre gegant de l'Amazonia que pugues arribar a els 50 metres d'altura. També es mostren més de 40 espècies de fruits secs desconeguts a Espanya, com el caarí, que posseeix 30 vegades més vitamina C que la taronja, o el cupuaú, una varietat desconeguda del cacau que s'utilitza per a elaborar xocolata.

La fauna queda representada en Planeta Amazonia

a través d'exemplars d'animals vius com el caiman o la anaconda. Al costat d'ells, la mostra reuneix una àmplia varietat d'insectes com vespes gegants o papallones multicolors de geometries impossibles. Del món aquàtic, el visitant podrà contemplar piranyes gegants i una rèplica de l'impressionant cap del dofí Bote Vermelho, un mamífer capaç de nadar cap enrera. Entre les rèpliques, també destaca la del fals Vampir Spectrum.

L'exposició completa el seu repàs a l'univers amazònic amb una mostra de peces indígenes d'incalculable valor, entre les quals destaquen una sarbatana de quatre metres fabricada pels indis matís, que es presenta juntament amb els seus dards verinosos.

Segons va explicar el gerent d'Obra Social Caixa Madrid, Carlos Martínez, l'objectiu de Planeta Amazonia passa per "donar a conèixer les meravelles de la selva i fer una cridada d'atenció sobre els riscos de les múltiples agressions que estan posant en perill la pervivència de la zona".

Fitxa de subscripció

NOM _____ COGNOMS _____
 DOMICILI _____
 POBLACIÓ _____ CP _____ TEL. _____

Se subscriu a **La Veu de Benicarló**, per l'import de: 71,25 Eu. (50 números, anual, bonificació 5%) prorrogable si no hi ha ordre en contra. Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 23,20 Eu. anuals.

Forma de pagament: Domiciliació bancària
 Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per **71,25 Eu.** (50 números, anual) a **Associació Cultural la Feram de Benicarló** (C/ Sant Francesc, 95 Casal Municipal • 12580 Benicarló)

Signatura: _____, d _____ de 2000

Domiciliació bancària

BANC/CAIXA _____
 ADREÇA _____ POBLACIÓ _____ CP _____
 NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE _____

Codi de Compte: Entitat _____ Sucursal _____ Control _____ Compte número _____

Senyors: els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de subscripció a **La Veu de Benicarló**.

Signatura: _____
 Benicarló, de _____ de 200_

Units pels residus

text JORDI MAURA

La planta per a la gestió sostenible de residus i subproductes del sector del moble, agrícola i forestal de les comarques del Montsià i Baix Maestrat, que se situarà en el polígon industrial de La Sénia, comença a donar les seues primeres passes després d'un llarg període de reunions i negociacions entre els integrants de l'Associació d'Empresaris del Moble del Baix Maestrat (ACEMB) i el Col·legi d'Empresaris del Moble de La Sénia (CEMS). Un solar de 17.000 metres quadrats en la carretera de Santa Bàrbara acollirà aquesta planta que estarà integrada en el paisatge i que tractarà un volum inicial estimat de 75.000 tones de residus, subproductes de la indústria del moble biomassa forestal agrícola que generaran una potència elèctrica de 10 MW i una producció de 81.000.000 Kw/h, més del que gasta la indústria del moble de la comarca. El sector de la indústria del moble, que dona treball directe a unes 7.000 persones en aquestes comarques, va optar en 1996 per fer compatible la competitivitat de les indústries amb el respecte al medi ambient, enfocant-lo com una oportunitat estratègica de cara al consumidor que cada vegada més exigeix que els productes i processos hagin estat respectuosos amb l'entorn.

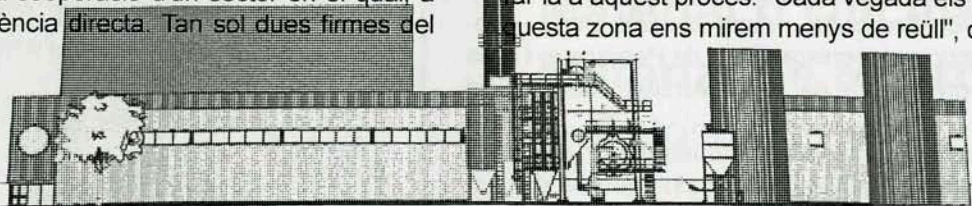
Per aquest motiu un total de 130 empreses, 70 del Maestrat i 55 del Montsià va crear una comissió de medi ambient per a buscar solucions a les creixents exigències en matèria mediambiental. Els diferents estudis d'enginyeria van fructificar en l'elecció d'una proposta que preval les qüestions ambientals per sobre de la rendibilitat que suposa prioritzar el consum d'energia elèctrica. A més els empresaris participen amb una massa accionarial del 25 per cent. Però el projecte va més enllà ja que "pretén donar una resposta mediambiental a tot el cicle de vida del moble", explica Toribi Bustos, responsable pel CEMS en la Comissió de Medi Ambient. "L'esforç del sector permetrà el tractament de mobles vells i subproductes, així com cremar controladament restes de poda d'oliveres i cítrics i es produirà un aprofitament energètic de la combustió, contribuint així a la reducció de gasos d'efecte hivernacle", afegeix.

Juan Manuel Urquizu, secretari de la Junta Directiva de la ACEBM, explica satisfet que "la societat pot convertir-se en un clar referent en la gestió de residus i en la producció d'energia renovable". "Si aquesta planta funciona, se'n construiran algunes més en breu", vaticina. Ambdós representants empresarials remarquen que la clau ha estat en la cooperació d'un sector en el qual, a priori, són competència directa. Tan sol dues firmes del

Maestrat han quedat fora d'aquest projecte, encara que si que han accedit a entrar fins i tot empreses en les quals no es donen problemes de residus. Les aportacions dels empresaris en aquesta planta que requereix una inversió de 18 milions d'euros, van dels 6.000 euros als 90.000. Per a això s'ha establert un sistema d'aportacions en funció d'un fix per empresa i treballadors, amb variables com els metres quadrats o el nombre de TC2. Això llança 4,5 milions d'aportació directa de les patronals. El 51 per cent de les accions les assumeixen quatre companyies elèctriques: Elèctrica Sóller (Mallorca), Cooperativa Elèctrica Crevillent, Electra Caldense (Caldes de Montbui) i Elèctrica Selga (Banyoles). Un altre 16 per cent l'assumeixen els dos col·laboradors de logística gestors autoritzats i l'u per cent l'enginyeria que va redactar el projecte. Un protocol exigeix un consens del 85 per cent del Consell d'Administració en la presa de decisions. Ambdós representants del moble remarquen que "la composició accionarial suposa una garantia de credibilitat de les possibilitats d'aquesta planta que serà el primer sistema de gestió de la vida útil del producte de tota Espanya".

L'exposició del projecte en l'Ajuntament de la Sénia i en el diari oficial de Catalunya no va provocar ni una sola al·legació al mateix. El projecte va partir del consens polític a Catalunya en els dos governs de diferent signe que hi ha hagut en els últims anys, fins i tot amb el sector més ecologista d'Iniciativa per Catalunya-Verds. "Hem estat transparents i hem anat sempre amb el projecte per davant i amb certificacions d'emissions de la planta pilot a escala semi-industrial, que van concloure que comparativament les emissions eren inferiors a les d'un quiròfan. La planta inclou la vitrificació de les cendres o la seua conversió en àrids utilitzables per a la construcció. A més està situada prop de les línies d'alta tensió i el Institut Català del Sól (Incasol), homòleg del Sepiva a l'altre costat del Riu Sénia ha construït una línia de càrrega i descàrrega. La prima que es paga per energia produïda i adquirida fa viable el projecte.

Les diferents administracions s'han portat com d'elles s'esperava, expliquen els empresaris "com no podia ser d'altra manera davant un acord de 130 empresaris", expliquen. Malgrat l'innovador del projecte els empresaris han rebut de moment escassos suports, el que al seu judici desmotiva iniciatives d'aquesta índole. Per a tractar d'arrencar fons europeus, els empresaris de Castelló i Tarragona van plantejar sense èxit fins i tot un projecte transnacional amb productors d'Itàlia i Grècia. Els empresaris ja pensen ara a produir energia solar per a incorporar-la a aquest procés. "Cada vegada els empresaris d'aquesta zona ens mirem menys de reüll", conclou Bustos.

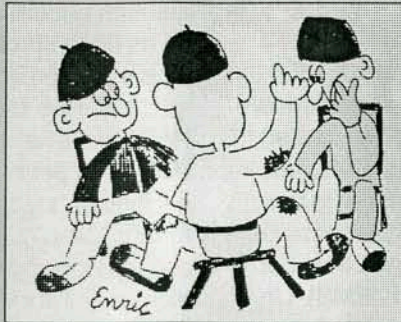

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

ALCACHOFA DE ORO. Ja fa massa temps que en aquest poble hem perdut el sentit del ridícul. Quan un tafaner va poder veure de prop el trofeu amb què va ser guardonat Josep Cuní va poder comprovar com la plaqueta acreditativa estava en castellà, llengua perseguida i en vies d'extermi (COPE dixit) a la nació del conegut periodista. "Trofeo Alcachofa de Oro" deia. No hi ha ningú que es preocupe d'aquests detalls que tan poquet -o que tant- diuen de la nostra personalitat? Ja posats, se'ns acut que es podria canviar de nom i deixar-ho estar en una cosa més modesta com ara "Carxofa de Benicarló"; opinar encara és de bades, no?

ZAPATO DE ORO. Un tafaner amb inquietuds tauròfiles ens ho ha explicat. L'origen del rimbombant nom del trofeu benicarlando té el seu origen en un premi que es va establir al triomfador de la desparguda fira taurina fallera. De fet, la primera "Alcachofa de Oro" la té a casa seua un maestro portugués de nom Víctor

Mendes. Cal suposar que es va imitar el conegut trofeu "Zapato de Oro" que es lliura a la ciutat riojana d'Arnedo.

MEDALLA DE ORO. Retall apòcrif de la premsa escrita. "Important empresa numismàtica internacional s'ofereix per confeccionar medalles de la ciutat de Benicarló a l'engròs. Preus immillorables. Materials de primera qualitat (or, plata, ferro colat, acer inoxidable, alumini anonitzat, coure)".

LA PREGUNTA DE ORO. Fa cinquanta anys que a Benicarló hi ha un institut que es diu Ramon Cid?

DE ORO Y BRILLANTES. Deu ser una broma, però corre la brama que el PP local pensa concedir-li la insígnia de oro y brillan-

tes del partit al militant que aconsegueix més signatures a favor de la unitat inquebrantable de los hombres y las tierras de España. Un tafaner erudit i vell se'n recorda de quan a l'escola li feien aprendre los Principios Fundamentales del Movimiento. Aquest de la unitat era el segon, diu. El primer parlava també d'unitats, però de destino en lo universal.

NO ES ORO TODO LO QUE RELUCE. Assegura un tafaner que ha sentit parlar d'una pàgina ueb en què es proposen boicots catalans als productes d'allà on s'arreglen més signatures contra l'estatut. Molt de compte a vore si encara ens tocarà anar a vendre les carxofes a Terra Mítica.

ORO. S'assegura que en el proper ple de l'ajuntament ja es podrà comprovar d'una manera manifestament clara que hi ha una regidora que espera família. Això sí que és or de veritat i no tota la quincalla de què hem parlat fins ara. Enhorabona, senyora...

Dissabte a la sala d'actes de la Caixa Rural de Benicarló a les 20 hores se celebrarà una taula rodona en la qual prendran part prestigiosos exalumnes i professors del centre, qui recordaran el seu pas per l'institut benicarlando i valoraran la importància d'aquest en el desenvolupament de la seva vida estudiantil i professional. Aquest rellevant acte, que s'emmarca dintre dels organitzats per commemorar el 50 Aniversari de l'IES Ramón Cid, comptarà amb la presència de Luis Burgos -professor i director del Col·legi Menor-; Vicente Górriz -professor, exsecretari de l'Institut i exdirector dels Serveis Territorials de la Conselleria d'Educació-; Jaime Mundo Alberto - diputat autonòmic del PP i exalcalde de Benicarló -; Juan Bautista Simó - professor, escriptor i cronista oficial de Peníscola- i Ania Saorin - professora de la Universitat Jaume I de Castelló -.

A destacar, la participació de dues importantíssims científics de reconeixement mundial que han acon-

seguit coordinar les seves agendes per a poder estar presents com són la doctora Juan Crespo -directora de la unitat de reproducció de l'Institut Valencià de Infertilitat - i el doctor Sergio Querol, un dels referents actuals en la investigació Oncològica. S'espera, a més, contar amb la presència de nombrosos professors i exalumnes, qui també podran participar en el col·loqui. Aquesta taula rodona, que està oberta a tot el públic de la ciutat i comarca en general, serà moderada per Josi Ganzenmüller Roig.

Bailes de Salón

Te gustaria aprender a bailar sin moverte de tu casa?

José Luis, te enseña

Tel.: 676 290 626

Retalls d'actualitat

El regidor de Cultura, José Luis Guzmán, ha presentat les activitats programades per a este cap de setmana, on el poblat ibèric del Puig serà protagonista. "Beniber" és el nom d'esta iniciativa que contempla una conferència que tindrà lloc este divendres i una visita guiada al poblat ibèric del Puig el diumenge al matí. El principal atractiu de la visita és que inclou una dramatització que reviurà la forma de vida i els rituals dels nostres avantpassats ibers. Beniber tindrà continuïtat al llarg de l'any amb un seguit d'activitats centrades en temàtica Ibèrica.

I dissabte, el MUCBE acull "l'hora del conte". Es tracta d'una proposta adreçada a tota la família, i enfocada al foment de les relacions humanes entre diferents generacions. Qualsevol adult que s'anime a contar un conte a un grup de xiquets, tindrà l'oportunitat de fer-ho en l'hora del conte. A través d'esta activitat es pretén també aficionar als xiquets a la lectura i familiaritzar-los en el món dels llibres.

El regidor de cultura ha anunciat també la posada en marxa d'un concurs de lectura adreçat als escolars benicarlandos. La regidoria de cultura adquirirà un conjunt de llibres que seran repartits gratuïtament entre els alumnes que vulguen participar. Les proves avaluaran l'habilitat lectora i la capacitat d'anàlisi i comprensió de l'obra. La final tindrà lloc a l'auditori municipal i el premi per al guanyador serà un lot de llibres o material escolar i un viatge a Port Aventura.

Filant la xarxa

<http://www.joanfmira.info/index.php>

El gran escriptor i intel·lectual valencià, Joan Francesc Mira, també te el seu espai a la Xarxa d'Abast Mundial. Pot ser és que ara que s'ha jubilat de la seua tasca docent troba que te temps lliure per a ampliar el seu món personal de lletres i mots fins al ciberespai.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

laveubenicarlo@terra.es

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

522

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Editorial

Oblit hipòcrita

Deia el regidor Pac, que el Centre Geriàtric, en l'època que manava el PP, és mantenia per ell mateix i per les subvencions i a l'ajuntament no li calia ficar diners. I així l'han dixat: tercermundista. Aquest regidor, i el seu grup, és de suposar que desconeixen el que és un centre per a gent gran, en condicions i accessible. Hem de suposar, que com no han arribat a eixa edat, tenen un desconeixement supí, del que representen aqueixes necessitats i el que impliquen. Tal volta, si ell, o els del seu grup, és passaren només una setmaneta a "l'hotel geriàtric", a millor ho entendrien. Els animem a fer-ho.

Comentarís a banda, i com sempre fem en aquest setmanari, som crítics en allò que l'administració ha demostrat la seua desídia i manca de bon fer, i de segur que ho continuarem fent, és la nostra feina. El tema del geriàtric i dels centres, que com ell depenen de l'Organisme

corresponent, necessitaven "una maneta de pintura" i a córrer que pensaria el PP. La realitat és ben tossuda i demostra tot el contrari: instal·lacions deficientes i obsoletes i, manca de personal per atendre als nostres majors i a les persones amb alguna mena de problemàtica social, en unes condicions mínimament dignes, demostren que al govern popular les inauguracions de certs llocs els agrada molt, però ..., i després què? Gent gran que no pot accedir a totes les dependències, aparells elèctrics que és cremen per no tenir les condicions elèctriques adients, poc personal, que ha de fer mans i mànigues, per atendre amb dignitat a tots els usuaris de l'organisme de centres socials són l'herència que ens ha deixat el PP. Estrès per uns i pels altres en grau superlatiu. I ara, el PP té la desvergonya de criticar que l'ajuntament invertisca. Si hi ha alguna cosa per la qual, si ens hem d'endeutar, ho fem de fer, i sense miraments, és per aquestes qüestions. Llegint el tema de la setmana, entendreu, que la resta sobra. Simplement, és hipocresia.

Per Xavi Burriel

"ONG direct"

ASSOCIACIÓ CULTURAL LA FERAM BENICARLÓ

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Col·laboradors/
HERAS, XAVIER
JAVI PAU, CARL
JOSEP V. TAUS
G. SEGARRA, RO
Fotografies/ NAT
GREGORIO SEC

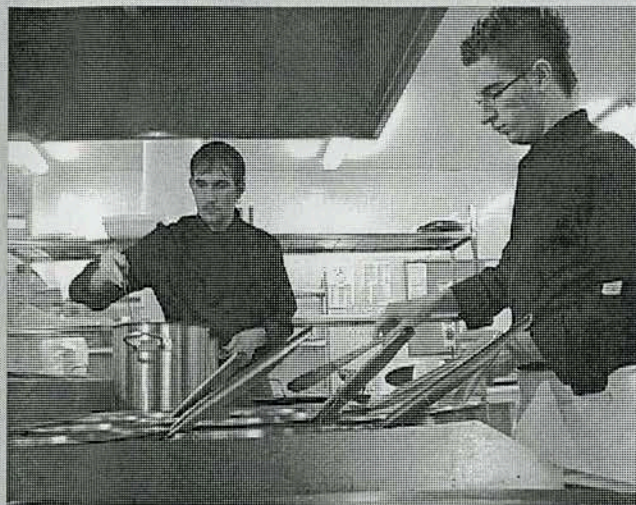
Al concurs estatal de cuina

text NATÀLIA SANZ

Arròs melós amb crema de carxofa a l'aroma de cafè. És la recepta amb la qual dos alumnes de cicle mig de Cuina de l'IES Joan Coromines de Benicarló han estat seleccionats per a un concurs nacional. El 10 de març, representaran a les escoles de cuina de la Comunitat Valenciana en el concurs que se celebrarà en la Fira Alimentària de Barcelona. La recepta ha estat creada sobre la base de la idea que va tenir Alejandro Tena, un dels alumnes seleccionats, i ha suposat un llarg camí d'investigació. A partir d'ella, professors i alumnes han col·laborat en el perfeccionament del plat. "ha estat fruit d'un esforç conjunt", assegura Alejandro, qui s'ha mostrat agraït del treball que s'ha realitzat en el centre educatiu i la il·lusió que tots han posat en la millora de la recepta.

Va ser el propi centre educatiu qui els va seleccionar entre l'alumnat que rep formació en ell. Alejandro Tena i Adrián Roca van confeccionar la recepta i la van presentar al concurs intern que realitzen les escoles valencianes per a triar als seus representants en la trobada. Per a la seua sorpresa i alegria, van resultar seleccionats. Des d'aqueix moment, l'activitat ha estat frenètica en el centre. I és que durant la celebració del concurs, només disposaran d'una hora per a elaborar la recepta seleccionada davant el tribunal que qualificarà els plats. És per això que aquests últims dies s'estan convertint en una carrera contra rellotge per a amidar els temps necessaris en cadascun dels processos de composició del plat. Només la perfecta sincronització entre els dos participants i la seua perícia per a confeccionar el plat en el temps indicat, els permetrà alçar-se amb el títol de millors aprenents de cuiners d'Espanya.

Cap dels dos ha volgut desvetllar la recepta del plat que confeccionaran a Barcelona. De la composició només sabem que tindrà com ingredients arròs, formatge i oli, que són els tres components obligatoris que imposa

l'organització. D'altra banda, els dos alumnes han tingut especial interès a incorporar "molt bona matèria primera" que per a ells, és la base de l'èxit de qualsevol recepta. En aquest sentit, contenen amb la col·laboració de les denominacions d'origen Carxofa de Benicarló i Arròs de València, que els subministren la matèria primera per a realitzar els assajos i el plat el dia del concurs.

Alejandro i Adrián s'haurien de jugar el títol davant els representants d'escoles de cuina de 17 autonomies espanyoles. Serà el divendres 10 de març, en el transcurs de l'II Concurs d'Escoles de Cuina que s'organitza en el marc de la Fira Alimentària 2.006. Els alumnes confeccionaran els seus plats per a un tribunal compost per cuiners de la talla de Ramón Freixa, posseïdor d'una estavella Michelin, Fina Puigdevall o Jean Luc Figueres. El moderador en la trobada serà el periodista Jordi Estadella. Fins a aqueix moment i entre fogons, segueixen aplicant els coneixements que han adquirit en l'IES Joan Coromines. Que, si s'ha de jutjar per la selecció per al concurs de la qual han estat mereixedors, són molts.

CARXOFA: un bon basquet de carxofes ben tendres per a tots el col·laboradors i membres de Mans Unides per organitzar el "quilòmetre solidari" i les jornades de conscienciació. De tant en tant cal que ens recorden (massa vegades girem el cap) que al món hi ha massa gent que no té res mentre nosaltres tirem.

PANISSOLA: una bona cofa de panissoles per als del PP per dedicar-se a replegar firmes inútils en contra d'un estatut en compte de fer i ser una oposició seria i coherent. Sembla que no tenen cap idea ni cap opinió sobre un tema tant important com el pla general d'urbanisme. Encara no han dit ni piu.

ERE BAUSÀ, J.COS, JOAN
BURRIEL, NATÀLIA SANZ,
S LLUCH, RAMON PARÍS,
TOLITO, JORDI MAURA,
BESPIERRE I EL SAMARUC
LIA SANZ, JORDI MAURA,
ARRA, XIMO DELSHORTS

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Banda amb Fernando Argenta

text NATÀLIA SANZ

La banda de música ciutat de Benicarló ha començat a preparar un dels reptes més importants que ha assumit al llarg de la seua història. Els dies 29 i 30 d'abril actuaran en companyia del afamat comunicador Fernando Argenta.

Els músics benicarlondos aportaran la part musical i el conductor de Clásicos Populares serà l'encarregat, amb la seua peculiar pedagogia musical, d'explicar els detalls de les peces que s'interpreten. Per a l'ocasió, la banda ha preparat un repertori molt variat, que abarca des de bandes sonores a conegudes peces musicals.

L'expectació que ha alçat el

concert a Benicarló i en tota la comarca obligarà a realitzar dos actuacions. L'estrena serà el dia 29 d'abril i el 30, la banda i Argenta tornaran a pujar-se a l'escenari de l'auditori municipal. Fins a eixe moment, als músics

benicarlondos els queden encara moltes hores d'assajos al seu local. Dimarts i divendres per la nit, es reuneixen per assajar el concert. Però de segur aconseguiran, com sempre, estar a l'alçada de les circumstàncies.

Pintures i dibuixos de Sergi Cambrils

text NATÀLIA SANZ

"Apunts sense itinerari" és el títol amb el qual Sergi Cambrils presenta la seua nova exposició en el MUCBE (Museu de la Ciutat de Benicarló) del 7 de febrer al 16 d'abril. En està ocasió, continua duent al límit la seua imaginació per a descobrir-nos la seua particular visió i recrear-nos cap a un apassionant viatge que promet mantenir alerta els sentits de l'espectador. És en estranys escenaris on es descriuen les seues peculiars històries plenes de teatralitat i misteri i on qualsevol element o situació sembla evocar-nos una sensació especial.

Allunyar-se de la nostra realitat per a endinsar-se en una altra és l'esforç que hem de fer per a conèixer el treball de Sergi Cambrils. Gràcies a l'ampli espai que atorga el Museu, la mostra contarà amb més de 60 peces

entre dibuixos i pintures. Es tracta d'un món fantàstic que evoca les creacions del Bosco, allunyat de tot convencionalisme. Sergi Cambrils és un gran pintor i un excel·lent dibuixant. Aprenent de de mag en cada obra que emprén amb una sensibilitat desperta i exquisida. L'exposició recull també, per primera vegada, algunes de les il·lustracions que l'artista ha realitzat per als suplementes del "Periodico de Catalunya".

La creació de Sergi Cambrils comparteix espai amb una nova proposta: "Somnis Plasmats" és el títol del recull de l'obra del jove creador Miquel Pruñonosa, nascut a Castelló en 1979, i format com a pintor a l'estudi del Benicarlondo Miquel Pitarch i l'escola de disseny d'Amposta. La pintura de Miquel Pruñonosa discorre, com en Cambrils, per móns on els conceptes i sentiments complexos s'enmarquen en un ambient oníric carregat de simbolismes. A la fi, una manera lícita d'expressar estats i situacions que de vegades no es poden conceptualitzar a través d'imatges convencionals. L'obra de Pruñonosa constitueix una equació on les variables, són de vegades absurdes, de vegades trivials. Tot per a iniciar un itinerari o recerca, a la busca de la pròpia identitat. Una eina de comunicació que mostra un vocabulari de sensacions i respostes.

Els laberints de la literatura i de la condició humana

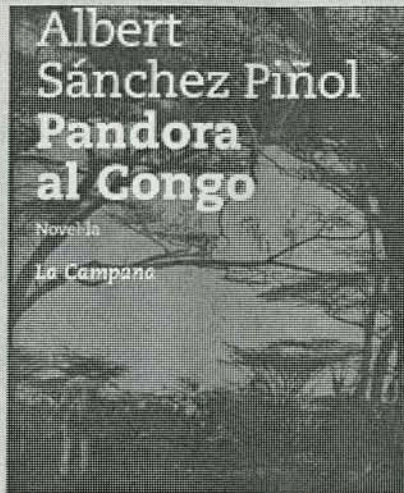
Llibres

text JOSEP SAN ABDÓN

ALBERT SANCHEZ PIÑOL.
Pandora al Congo. Edicions de
La Campana. Barcelona. 2005.
592 pàgs. 21€.

En aquest llibre passen tantes coses que es fa ben difícil resumir-lo en poques paraules. En principi hi ha dos espais l'Anglaterra de la primera guerra mundial i el Congo. També hi ha dos temps, el narrador, Tommy Thomson, explica els fets seixanta anys després d'haver ocorregut. Thomson comença explicant que ell fa de negre d'un escriptor de novel·les d'aventures de molt d'èxit, però prompte descobrirà que en realitat ell és el negre del tercer negre.

Un dia se li apropa un advocat, Edward Norton, el qual li explica que té un client al que s'acusa d'uns assassinats que no va cometre i que requeria els seus serveis per tal d'escriure una novel·la sobre ell, amb la finalitat de commoure el jurat i l'opinió pública i poder salvar-lo de la força. A partir d'aquest moment entra en escena un altre personatge, l'acusat, Marcus Garvey, el qual explica a Thomson una increïble i fantàstica història que succeeix al Congo, on apareixeran uns perillosos monstres, els Tècton, que viuen a les entranyes de la Terra, fins i tot el protagonista viurà una història d'amor amb

una femella tècton, amor que contagiarà al narrador. La novel·la, però, ens anirà aportant noves sorpreses fins el final, que no podem explicar per no descobrir la trama.

La primera cosa que crida l'atenció de la novel·la és la imaginació desbordant de l'autor, sobretot en la història que transcorre al Congo, de vegades es fa fins i tot un punt excessiva, però això seria una lectura superficial. En *Pandora al Congo* se'ns parla de l'amor, el narrador s'enamora de l'estranya criatura tècton a la que no havia vist mai, més que en la seua imaginació, l'advocat Norton li pregunta: "La protagonista: l'estima pel que podem llegir d'ella al llibre? O al llibre és tan adorable perquè volia estimar una dona com ella?", no trobarà mai resposta a aquesta pregunta.

Així mateix assistim en directe a la creació d'una novel·la, i fins i tot a la crítica de la pròpia novel·la, quan un personatge en un moment donat es posa a trobar-li defectes, però també és un reflexió sobre la pròpia literatura, present al llarg de tot el llibre, però sobretot en el magnífic capítol final, on podem llegir coses com aquesta: "L'ànima humana és extraordinàriament subjectiva. Això és la literatura, suposo: reconverir l'escòria humana en or."

I això ens porta a una reflexió sobre la condició humana, sobretot el costat més obscur; les relacions de poder, les ambicions mesquines, la mentida, el crim...i combinant els dos elements, literatura i condició humana, arribem al sentit de l'existència, el narrador es pregunta cap al final del llibre: "S'imagina que les lleis universals s'haguessin escrit així? Les declaracions d'independència, els testaments dels reis, els nostres llibres sants. S'imagina que tot fos obra d'un negre literari, i que rere del negre no hi hagués res? Com a molt un guionista dolent."

Albert Sánchez Piñol, es consagra amb *Pandora al Congo* com un excel·lent novel·lista, que aconsegueix jugar una lectura apassionant, amb una reflexió sobre aquelles qüestions que han preocupat des de sempre el ser humà.

Conferència

Divendres 17. Presentació de la guia de visita del Poblat Ibèric del Puig de la Nau i conferència d'Arturo Oliver. Centre Cultural Convent de Sant Francesc, 20:00h.

L'Hora del conte

Dissabte 18. L'hora del conte. Narració de contes de grans a menuts: pares, avis, tietes i germans. Centre Cultural Convent de Sant Francesc, 17:30 h.

Promoció del patrimoni íber

Diumenge 19. Visita guiada pel Poblat Ibèric del Puig de la Nau. Sortida d'autobús (gratuït) a les 11:15 i 12:15 des de la Plaça de la Constitució.

L'urbanisme valencià, un model qüestionat (1)

Quan als inicis d'aquest segle, diversos col·lectius ciutadans s'oposaven a grans projectes urbanístics, sovint, s'escollia dir que allò era el progrés i que tothom ens beneficiaríem. Un lustre després, les grues són elements habituals, quasi familiars, del paisatge i les immobiliàries més nombroses que els bars als nostres pobles. Encara que moltes veus s'han alçat contra aquest "tsunami" urbanístic que colpeja el nostre litoral, les classes política i econòmica dirigents defensen l'edificació il·limitada com la base del creixement econòmic valencià -24% del nostre PIB. Durant el passat 2005, es completà la substitució del cos legislatiu urbanístic de l'època socialista pel del PP amb la

Llei 6/2005 Urbanística Valenciana (LUV); en 2004 ja s'havien aprovat la Llei d'Ordenació del Territori i Protecció del Paisatge i la Llei de Sòl No Urbanitzable.

Últimament, el model urbanístic valencià ha sigut qüestionat des de fora del País: el Parlament Europeu ha aprovat un informe prou negatiu i l'emissió de sengles reportatges per TVE1 (Informe semanal: Construcció sense límit) i per la televisió pública alemanya ARI (Espanya: expropiacions de propietaris de terrenys). La Generalitat ho ha interpretat com una campanya, des de dins i fora de l'estat, adreçada a "frenar el nostre desenvolupament". Com s'ha arribat a aquesta situació i quines són les conseqüències? Hi ha alternatives a l'actual urbanisme valencià?

La Llei de Regulació d'Activitat Urbanística (LRAU) fou aprovada pels socialistes l'any 1994 però aplicada pels populars. Aquesta norma creà la figura d'agent urbanitzador privat a qui l'administració pública cedia la funció de crear ciutat. Mitjançant els Programes d'Actuació Integrada (PAI), l'urbanitzador transformava terrenys rústics en sòl urbà, fins i tot, en contra de la voluntat dels seus propietaris. Durant els darrers tres anys, 15000 afectats pels PAIs -membres de l'associació Abusos Urbanístics No (AUN)- enviaren les seves queixes contra la LRAU al Comitè de Peticions del Parlament Europeu. Un grup d'eurodiputats visità el País Valencià el juny de 2005 per entrevistar-se amb els afectats d'AUN. Com a conseqüència, s'obrí un expedient informatiu a l'Estat Espanyol i s'encarregà la redacció d'un informe a Janelly Fourtour, eurodiputada del grup liberal. L'informe Fourtour fou presentat al Comitè de Peticions l'octubre passat. L'informe insta a les autoritats competents a la inclusió en una nova llei d'una definició clara del concepte "interès públic" -no es pot expropiar per interessos privats-, a l'establiment de criteris clars i obligatoris pel càlcul de valoracions i indemnitzacions, a la fixació d'un sistema de selecció de l'urbanitzador compatible amb la legislació europea i a la informació individual i efectiva a tots els propietaris dels projectes que els afecten.

S'inclouen, a més, recomanacions ambientals: els projectes urbanístics haurien de superar avaluacions estratègiques ambientals i no explotar en excés els recursos hídrics existents. Durant la tramitació s'afegí l'establiment d'una moratòria per a la requalificació de sòls no urbanitzables en urbans fins que no entrés en vigor una nova llei urbanística coherent amb la legislació europea. El plenari del Parlament Europeu aprovà -13 de desembre de 2005- l'Informe Fourtour per 550 vots a favor, 45 en contra i 25 abstencions. Encara que la decisió no és vinculant s'ha valorat com molt important. Si l'Estat Espanyol no canviava la LRAU en tres setmanes podria elevar-se l'expedient al Tribunal de Justícia de

Luxemburg.

El Consell es defensà assenyalant que la LRAU era una llei socialista i que la nova LUV esmenaria tots els seus defectes. Cal recordar que la LRAU fou aprovada en 1994, però aplicada durant 10 anys pel PP sense fer el seu reglament ni establir cap mecanismes de control. També protestà per la invasió de competències d'una comunitat autònoma per part de la Unió Europea i que la moratòria urbanística tindria uns efectes molts negatius sobre el creixement econòmic i la generació d'ocupació valencians. Per si de cas, les Corts Valencianes aprovaren la LUV a 30 de desembre de 2005, en plenes vacances nadalenques.

Front els dos reportatges televisius de TVE1 i ARI, el govern valencià exigí rectificacions perquè oferien informació falsa que lesionava la imatge i els interessos valencians. Els inclogué dins d'una campanya global de descrèdit per afavorir altres territoris, fonamentalment -¿qui ho dubtava?- Catalunya.

La LRAU pretenia, segons els seus redactors, crear sòl urbà de forma regulada, en una situació on els Plans Generals d'Ordenació Urbana (PGOU) eren molt rígids i complicats de modificar. Però els PAIs desbordaren els PGOU i l'urbanisme municipal fou fixat per interessos privats. Es passà d'un urbanisme públic a un altre de promotor. El no desenvolupament de la legislació socialista i la lenta redacció de les lleis dels populars acceleraren el descontrol urbanístic. La manca de finançament dels ajuntaments, i alguna que altra corruptela, van afavorir els PAIs; els consistoris obtenien bons ingressos pels sòls dotacionals i permisos d'obres. S'imposà la visió neoliberal del "tot urbanitzable": la vocació de tot terreny és ser un solar urbà. I es creà un efecte pervers: el dret del propietari a que es requalifique el seu terreny rústic. Qualsevol trosset de secà perdut o una finca amb una sènia és "quasi" un solar urbà; tant sols es qüestionà de temps. Es pensa que per a que s'aprofiti un altre que ho faci l'amo de la terra. I així ens va.

Pere Bausà

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 521

text EL LECTOR

Sí senyora, m'ho he llegit dues vegades i encara no ho acabo d'entendre. No entenc com el senyor alcalde pot respondre a una acusació d'irregularitat urbanística llençada contra una regidora de la seua formació política tot alegant que qui estiga lliure de pecat que tire la primera pedra o una cosa semblant. Infantilisme es diu aqueixa pueril actitud. En alguna ocasió n'he parlat. Hom anomena fal·làcia a aquell pseudoargument que no es basa ni en la lògica ni en la raó. Les fal·làcies tenen el seu nom en llatí i en el cas que ens ocupa es coneixen amb l'aclaridora expressió de "tu quoque", és a dir, "tu també" o "tu més". Si s'han de treure de l'armari alguns morts (d'on deu venir això de guardar morts en un armari, que macabre!), que es treguen, que es ventile l'habitable i que pete tot pel més fluix. L'únic que se'ls acut als socialistes és amenaçar que si els van tocant els nassos faran una llista... i si no els els toquen, callaran?, seran còmplices?, es taparan les vergonyes els uns als altres? De veritat que em supera, crega-s'ho, senyora Garcia. Ara, que s'encanten tots perquè qualsevol dia es presentarà el diputat republicà i la seua trupé armats amb banayadors i salvavides i es llençaran a la piscina de la regidora Bel envoltats de paparazzis. Que ja li ho van fer al pobre Pedro J., salvades siguen totes les distàncies del món, és clar. De tota manera, i parlant ben seriosament, si el senyor Escuder té un llistat d'infractors urbanístics ja està tardant a portar-lo a la justícia ordinària. O que es pose un puntet a la boca i la propera vegada que compte fins a deu si és menester abans de parlar. He llegit la pàgina dels tafaners i hi

ha un dels comentaris que m'ha cridat força l'atenció. En concret em refereixo a un que sembla una mica descontextualitzat i que imita molt matusserament una nota de premsa d'un partit polític molt popular en les nostres contrades. Tot això de les signatures sembla una broma de mal gust. La passada setmana ja vaig fer un comentari sobre l'autoritat moral que en qüestions de defensa dels valors democràtics i constitucionals podien tindre alguns dels entusiastes arplegadors de firmes per a la causa dels senyors Acebes i Zaplana. Ah, no ho puc evitar, cada vegada que em ve al pensament nuejtro presidente cartagenero moreno me'n recordo de com va deixar tirats tots els benicarlandos a la processó del Santo Cristo del 350é aniversari, no m'ho acabo. Però tornem al referèndum. Tot el que llijo als diaris amb signatures d'Spiderman i de xiquets de col·legis em sembla tret d'una pel·lícula de Federico Fellini. O millor encara, d'una de Pajares, Esteso, Ozores i Quique Camoiras, tots junts. Vaig ser testimoni presencial de l'escena que a continuació descriuré. Una senyora major, superats els setanta, aborda una veïna amb un paperet: "Xica, firma'm ací!". "Per què, que què és això?". "Sí dona, contra els catalans!". "No, no, jo no firmo res, que a mi què m'han fet?". "Ai, com se note que no tens fills!". "A vore què li fa el rabo pa córrer?". "Pos sí, si tingueres fills estaries preocupà perquè ara si volen anar-se'n a treballar a Catalunya han d'adependre la seua llengua!" (sic). Insisteixo, envia gossos a tapar caus. Sí senyora Garcia, sí, ja veu vosté on vivim. Darrerament, jo mateix m'ho noto, veig que em desvio massa de la intencionalitat última d'aquesta epístola setmanal. M'adono que em perdo en divagacions i dedico

poc espai a fer esment al contingut de la seua revista. No, no és que no m'ho llegesca tot amb entusiasme però, vosté em comprendrà, hi ha assumptes que em superen. I ho sento molt, no puc fer-hi més. M'ha semblat graciosa l'entrevista a Francesc Anyó (excol·laborador brillant d'aquest nostre pamflet), lúcides i realistes les irreflexions de Burriel sobre aquesta trista pàtria de pandereta, sagnant la carta del benicarlando a punt de jubilar-se, genials i punyents les fronteres de Joan Heras en la lenta agonia cap a la desaparició de la nostra llengua, encertat però cada dia més seré Robespierre amb la seua particular visió realista del món de la política local, savi i bon conseller San Abdón (també m'encanta el programa de Joan Barril del 33 i segueixo quan puc la seua república radiofònica), tan profètic com sempre Pere Bausà (que sí home, que sí, que tot el que queda dins el perímetre de la Volta a la llarga serà quelcom semblant a un ghetto) i les delicioses cròniques de Gregorio Segarra, i les treballades col·laboracions de Susanna Anglés...

En fi que, com del porc, ací s'a profita tot. Permeta'm, per acabar, que diga alguna cosa sobre la nova imatge acolorida de La Veü. Mire per on gràcies als colors hem pogut descobrir cap on se n'anaven els ulls del regidor Ferrer quan estava al costat de la model. Però d'on un semiòleg com Sebastià Serrano podria fer un veritable estudi de mirades expressives seria de la pàgina 19. Mire-s'ho bé. Cada fotografia, cada mirada, cada caiguda d'ulls, un poema. L'ESPIFIADA DE LA SETMANA. Pobre de mi llijo que s'atura l'EUROMED a Benicarló i m'ho crec. No els està bé això de les innocentades en esperits senzills i febles com ara el meu.

Igual: "No porto farols que no vull portar"

text i fotos J.MAURA

La crítica ha lloat abundantament "El rastre dels dies" i "Torn de nit", els darrers llibres de Josep Igual, guardonats amb els premis Alambor i l'Ametlla de Mar, respectivament. El proper mes de març presenta una nova obra "Retrats de butxaca" (Onada Edicions) i segueix oferint recitals de les seues cançons acompanyat per Juanjo Villarroya (seran a al Mucbe benicarlando a finals de febrer). Tota aquesta activitat ens dóna peu per conversar amb un dels més sòlids referents literaris i intel·lectuals de casa nostra.

Josep, fer carrera literària en aquest país no deu ser massa fàcil.

No, no és fàcil. Cal fer alguns sacrificis i tenir molta paciència. Però la gent que s'hi dedica a la lletra això ja ho sap. Ja sap on s'hi clava. Però res del que en veritat val la pena no acostuma a ser fàcil ni còmode.

Com està el moment del llibre nostrat?

Fotut, molt fotut. Hi ha segells editorials que han reduït la seua producció just a la meitat. Això dóna una pista de com està el sector. Però bé, amb tot no em puc queixar. A poc a poc, però els llibres darrers van sortint. La narrativa que he fet s'ha despatxat prou per al que és el nostre mercat minoritari i minoritzat. I fins algun títol de poesia ha funcionat raonablement bé. La cosa està una mica crua, però cal seguir treballant i lluitant. No podem rendir-nos.

Quins projectes immediats tens?

Acabo de repassar les darreres galerades d'un llibre que presentarem al març, "Retrats de butxaca". Són una quarantena de visions de personalitats del món de les lletres, l'art, la política, la religiositat, la societat i fins l'esport, que he conegut més o menys. Crec que quedarà un llibre amè i, espero, de qualitat. M'ha permès fer literatura d'idees i apunts descriptius no només de les personalitats sinó també del seu context i la nostra societat. D'altra banda, també s'ha de presentar un dia d'aquests un llibre amb fotografies de diversos autors participants als concursos fotogràfics d'Alambor, obres que reflexen detalls arquitectònics benicarlandos. Em van encomanar posar algun text d'acompanyament, i he procurat afegir algun valor poètic o conceptual a les imatges. Ha quedat una obra integral, molt atractiva. Ramon París l'ha dissenyat amb molta cura. I també, a tocant de Juanjo Villarroya, hem de fer alguns recitals de cançons meues. Si no vaig errat a finals de febrer serem a Benicarló, al museu nou del Convent.

I què presentareu?

Farem algunes cançons noves. I estem recuperant material que ha anat quedat una mica bandejat dels darrers recitals. Estem assajant i repensant els arranjaments.

Alguns trobem a faltar el teu columnisme...

Sí? Doncs moltes gràcies.

Creus que hi ha cap possibilitat de que tornes a escriure en alguna publicació propera.

Home... possibilitats suposo que sí. Però ara estic molt tranquil. El temps que dedicava als articles ara l'inverteixo en els llibres, en les cançons i en feines editorials ali-

mentàries. De tota manera, amb els criteris amb els quals em tocava combregar els darrers temps de periodisme comarcal, em sentia molt incòmode.

Els llibres que sortiran ja estan escrits, però els teus propers projectes quins són?

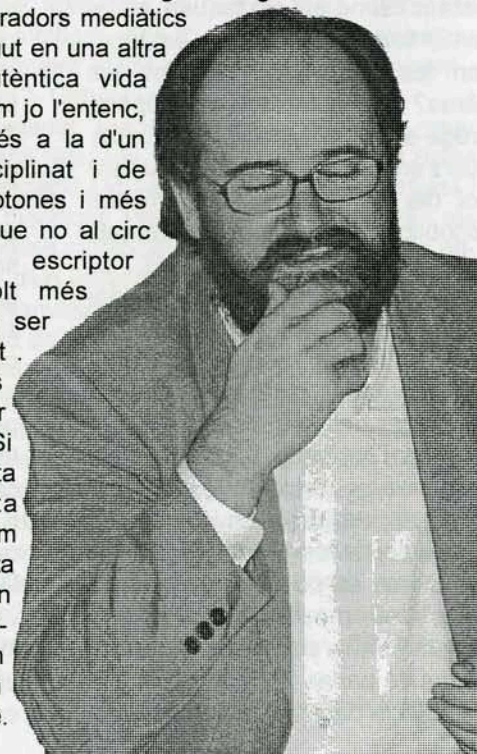
Estic treballant versos i uns relats de ficció. També alguna cançó a mig fer (amb les cançons sóc molt lent). Sense pressa i sense pressions. Vaig al meu ritme. Els llibres que han aparegut ara, o que han de sortir d'ací a poques setmanes, pensa que van ser bastits fa molts mesos. Normalment, quan apareix un llibre teu, tu ja estàs a un altre planeta, en una altra història. El que més m'apassiona és el procés de creació. Allò important per mi és intentar fer les coses i fer-les el millor possible, si pot ser.

Què és escriure per a tu?

Una necessitat. I ja, indefectiblement, una forma d'estar al món i mirar de comprendre què passa, què som, així com els altres gran temes de sempre. En l'escriptura és tan important el què com el com. Sentit i forma han d'anar ben religats. Aquesta és la pedra de toc amb la qual reeixim o ens estrellem.

La crítica darrerament et posa pels núvols...

En general sempre m'ha tractat prou bé, no em puc queixar, però sí, darrerament firmes significatives, que admiro, han lloat els llibres. A vore, de la literatura he obtingut grans satisfaccions. Vaig sent la mena d'escriptor que vull ser i no porto farols que no vull portar. Hi ha alguns editors interessats en les coses que vaig fent, he conegut i après de personalitats lluminoses, tinc lectors fidelíssims, que m'escriuen i m'envien llibres que han llegit i que creuen que m'agradaran. Això no té preu i ho agraeixo molt. El que passa es que hi ha gent que confon la literatura amb la vida literària més comercial. I tot això em deixa bastant fred. Si hagués volgut sortir més a les fotos i als aparadors mediàtics m'hagués mogut en una altra direcció. L'autèntica vida literària, tal com jo l'entenc, s'assembla més a la d'un oficinista disciplinat i de costums monòtones i més aviat grises, que no al circ mediàtic. Un escriptor necessita molt més observar que ser o b s e r v a t . . . Quanta més invisibilitat, per tant, millor. Si alguna quota exhibicionista tinc, ja em queda satisfeta quan pujo a un escenari a cantar. I ja en en tinc prou i em sobra, creu-me.

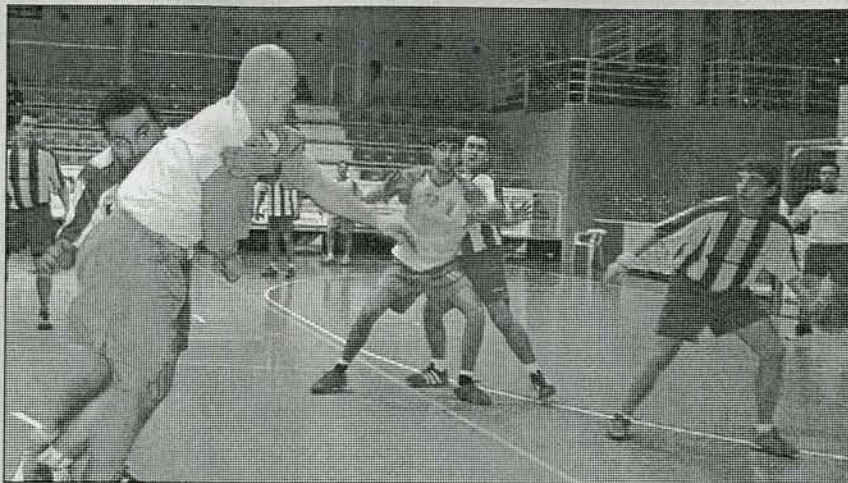

C.H. Indret Bló 27 -C. BM. Onda 30

text C.H. INDRET BENICARLÓ

Impressionant partit el jugat dissabte de vesprada contra el segon classificat de la lliga. Durant tot partit, l'Indret va demostrar que la seua condició de cuer és fictícia ja que se li va plantar cara a un dels millors equips que han passat per aquest polisportiu. En la primera part, va haver alternança en el marcador. Va començar marcant l'Onda i l'Indret li va donar la volta al marcador als 10 minuts i va anar per davant durant la major part d'aquest període. En els darrers 3 minuts les poques errades que es va fer l'Indret ens van costar 3 gols i arribar al descans amb un 12-15 que no fia justícia al joc desenvolupat per l'Indret.

En la segona part, la tònica va seguir igual que en la primera, retallant distàncies l'Indret i intentant distanciar-se l'equip visitant. La falta de banqueta i

les baixes importants per malaltia que presentava l'equip benicarlando va propiciar que poc a poc l'Onda anés ampliant la diferència. Una darrera reacció en els darrers minuts va permetre a l'Indret apropar-se en l'electrònic però la reacció ja va arribar massa tard i el resultat final va ser d'un 27-30 que ens fa presagiar algun triomf amb equips de la nostra lliga.

La propera setmana juguem contra el C.BM. Sagunt.

CLUB HANDBOL INDRET BENICARLO: José Roldán a la porteria, Sebastián Miralles (10), Rafael Ayora (2), Miguel Irigaray (7), Ángel Mateo (1), Venancio Balagué (2), Albert Pérez (2), Ulises Mariaka (3), Jesús Vallecillos.

Campionat d'Espanya Junior

text C.A. BAIX MAESTRAT

El dissabte 11 de febrer es va celebrar a Saragossa el Campionat d'Espanya Junior de Pista Coberta (Penthaló) amb l'assistència de l'atleta del Baix Maestrat Anna Delshorts, fent 8ª amb un total de 2299 punts i aconseguint fer marca personal.

El mateix dia es va fer també un control infantil de pista Roberta , a València amb la participació de Carmen Melet fent 5ª en el 1000MLL, Francisco Ferrer 7è en el 1000MLL, David León 2n. en el 500MLL i R.C i Javier Giner 15è en el 500MLL.

També es va fer el Campionat Autonomàic Absolut de P.C a

València , participant pel Baix Maestrat, Jesús Beltran, en salt de llargada, fent 6è amb 5'82mts sent aquesta marca Record del club en Juvenil.

El diumenge va ser a les pistes d'atletisme de Benicarló on es va fer la 2ª jornada dels Jocs Esportius Municipals amb una bona participació d'atletes del Baix Maestrat, club organitzador i d'Ulldecona, Vilafranca i Vinaròs.

Per proves en el 50 T Fem. 1ª Adelina D. seguida de Meritxel B ambdues d'Ulldecona En xics 1er. Andreu Sorlí del B.M.. En 60 T. Aleví masc. 1er Tatan vidal seguit d'Alex Segarra del B.M i en xiques 1ª Ghizian B del B.M seguida de Paula F, de Vilafranca.

Supersánchez

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Cada dia em té més amoïnada aquesta plurioocupació meua de cronista esportiu del CD Benicarló. No hi ha per on agafar-ho tot plegat. No hi ha cap diccionari al món que pugui recollir els qualificatius necessaris per contar com són de soporífers els nostres partits, per narrar els límits d'avorriment a què es pot arribar en noranta minuts i, el que és pitjor, per explicar quin és l'estrany fenomen paranormal que em mena cada dos setmanes cap al Municipal de la Carxofa després de dinar. És cert, no hi ha cap motiu objectiu per acudir a presenciar un espectacle com el que es va perpetrar diumenge passat contra el Sagunto FB. Pel minso jornal que em paga el tiranet de l'amo d'aquesta empresa puc assegurar que no és, perquè amb els diners que em dona no en tinc ni per a la bosseta de pipes de la mitja part. No sé, suposo que hi vaig perquè sempre acabo per trobar aquell moment màgic, aquell puntet que fa que valga la pena la inversió de temps.

Sánchez, sempitern porter suplent del CDB, va esdevindre l'heroi de la vesprada. Mal dia va triar aquest xicot per escriure una pàgina tan èpica en seua biografia balompèdica. Suposo que pel seu cap haurà passat en més d'una ocasió culminar un partit tan redó com aquest, però, evidentment, amb un altre rival i no contra el cuer de la categoria. Les va parar totes, però és que totes. Va fer rebutjos inversemblants a remats enverinats, va fer sortides temeràries en arriscats un contra un i va protagonitzar, sens dubte, la jugada de la vesprada. L'àrbitre, jove pèl-roig i de caràcter decidit, va sancionar una entrada d'un defensor nostre dins l'àrea.

Rigorosíssim el penal, no cal dir-ho. Els aficionats forasters -més de trenta- ja veien com el seu constant setge a la nostra porteria estava a punt de donar els merescuts fruits. Es fregaven les mans i deien, venga chavales, ánimo que ya son nuestros. Però no comptaven que els penals s'han de tirar i no sabien de l'habilitat de Sánchez en aquesta classe de

No hi ha cap diccionari que pugui recollir els qualificatius necessaris per contar com són de soporífers els nostres partits

jugades. Jo sí que ho sabia i estava convençut que, si més no en aquella jugada, el Sagunto no s'avançaria al marcador. El davanter va col·locar l'esfèrica sobre el punt fatídic que es diu, va alçar el cap, va pensar com ho celebraria, va mirar l'àrbitre i el porter, va agafar carrera i va xutar tan fort i tan col·locat com va saber i... Efectivament, Sánchez li va endevinar totes les intencions i en un primer moment va aconseguir rebutjar l'esfèrica. La pilota però va anar morteta una altra vegada als peus del llançador. Pobre meu, no va tindre temps d'engaltar el xut quan el nostre heroi -amb l'esfèrica a les mans- era abraçat joiosament pels seus companys.

Al cap d'uns minuts de tan extraordinària jugada, el col·legiat pèl-roig ens va pitar un penal favor nostre i, és clar, Álvaro no va fallar. Ací es va acabar el partit pel que fa a les intencions ofensives del Benicarló. Contra el cuer ens

vam limitar a mantenir l'ajustat resultat fins el final del matx. Gràcies a Sánchez -i a les tres vegades que van xutar als pals els saguntins- ens vam quedar amb els tres punts i a hores d'ara encara podem anar vivint per la zona capdavantera de la classificació.

Tan malament es va vore la cosa que va haver un veí de grada que es va passar la vesprada calculant quants punts ens eren encara necessaris per aconseguir salvar la categoria. Assegurava l'home que pel que estava presenciant en aquells moments veia molt difícil que el Benicarló guanyara molts més partits. Home, no sé, no cal ser tan pessimistes. De fet enguany hem jugat sempre bé contra els equips teòricament superiors i si vam ser capaços de guanyar el San Jorge i de fer magnífics encontres contra el Vinaròs i l'Alcalà, per què no hem de conservar l'esperança d'una remuntada.

A destacar els habitants de la banqueta de suplents benicarlанда. Fins a quatre homes fixats enguany per aconseguir l'ascens van seure inicialment al costat de Xoco. Alguna cosa no deu rutllar com cal.

El proper partit el juguem al camp de la Vall d'Uixó. Els vellers ja ens van guanyar ací en la primera volta per 0 a 1. Les esperances que personalment tinc que aconseguim un resultat positiu d'aquest desplaçament són zero. Però no se sap mai... de fet ara ja no estic tan nerviós com al principi de la crònica, ja se m'han apai-vagat els ànims. Sí, vaig al futbol perquè m'ho passo sempre bé i perquè sempre, sempre, trobo aquell puntet que fa que valga la pena pujar al Municipal de la Carxofa. Per mi l'amo d'aquesta empresa es pot posar els diners que em dona al petador.

Benicarló Juvenil 1- La Vall d'Uixó 4

text GREGORIO SEGARRA

El Benicarló Juvenil va donar dis-sabte passat una ensopogada, tal vegada definitiva, en la seva lluita per ficar-se entre els tres primers de la classificació, al perdre de forma tan clara com sorprenent contra el La Vall d'Uixó.

Els de Xoco, que anaren al descans perdent per 0-1, van aconseguir empatar per mitjà de Marcos Cano al minut 71, però a partir d'aquí, els valleros van posar cèrcol a la porteria de Jorge i els gols van anar caient un darrera de l'altre. Al final, massa bronca i pèssim joc en un partit per a oblidar.

Alineació del Benicarló: Jorge, Santi (Fuentes 49') Víctor

No sabem si el gos també va participar en algun dels gols o estava en plantilla

González, Hèctor, Emilio, Llorens Albert, Seva (Pio 63') i Marcos (Fibla 32') Juanjo, Ortí (Eloy 64') Cano.

Ni els peixos ho farien millor

text C.N. BENICARLÓ

LLIGA NACIONAL GRUPS G1 (9-10 anys) G-2 (11-12 anys)

El Club Natació Benicarló va participar en la IV Jornada de la Lliga Nacional G1 i G2 a la piscina de Castalia, Castelló, dirigits per l'entrenadora Miriam, el passat cap de setmana 11 i 12 de febrer.

A nivell individual, cal traure una lectura molt positiva de les diferents classificacions, amb la destacada participació de Raquel Fabregat guanyadora de totes les proves en les quals va participar en G2. Així, també, el primer lloc de Paula Gil en els 400 m lliures, 11 anys, i la classificació compartida per les germanes Nerea i Irene Sorando, 1r i 2n lloc en els 50 m papallona en G1. Una xicoteta mostra d'allò que està succeint en la competició provincial. En masculí G2, Albert, Manel i Joan Ferrán van aconseguir els primers llocs en el rànquin en les diferents proves disputades i Jose Julian Jaén va aconseguir en 1r lloc en els 50 m

papallona, 9 anys, en G-1.

El nadar amb intel·ligència, i controlant la resta dels equips, va desembocar en la victòria de l'equip femení de relleus G-2 en els 4 x 100 m papallona a càrrec de María, Paula, Meritxell i Raquel. La victòria va ser celebrada unànimement amb un "va per tu Sara", atés que la nadadora Sara Marqués, havia de nadar en l'equip de

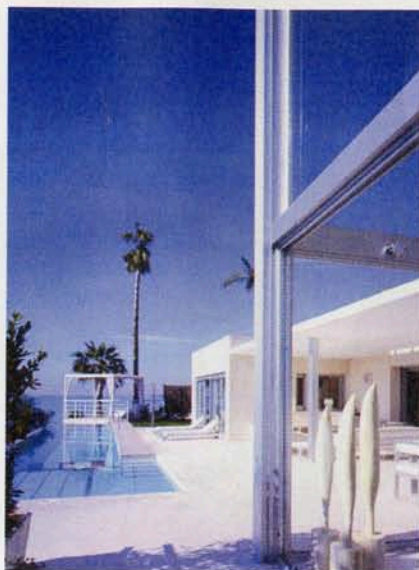
relleus, finalment guanyador, i que per malaltia a última hora, no va poder assistir a l'esdeveniment, unint-se a la festa els equips de relleus masculins G-2 amb el primer (Albert, Marc, Joan Ferrán y Carlos) i tercer lloc (Alberto, Manel, Guillermo y Jordi) en la mateixa disciplina i el 2n lloc (Alejandro, Adrian, José Julian y Pau), en 4 x 50 m esquena del G-1. Molt positiu.

Captant l'ànima

text i fotos JORDI MAURA · JOAN ROIG

L'equip format per Joan Roig i María Salvador és l'única empresa especialitzada en fotografia d'arquitectura del País Valencià. Aquests dos benicarlandos compten amb una llarga experiència en aquest especialitzat camp de la fotografia i disposen de clients per tot el món. Els seus treballs s'han publicat en diverses revistes i llibres especialitzats en arquitectura d'Espanya, Alemanya, Eslovàquia, Itàlia i Estats Units entre uns altres. No gasten equips fotogràfics convencionals. Les seves fotografies d'arquitectura tampoc ho són. S'emocionen parlant del patrimoni que no surt en els catàlegs. "L'arquitectura popular té una tipologia radicada en les diferents necessitats que van des d'una balconada, una porta de grans dimensions o una determinada orientació, on tot està molt bé estudiat i integrat en la naturalesa". Lamenten que el calendari vaja en contra d'aquesta classe d'arquitectura, contra el patrimoni paisatgístic, contra les casetes de pedra seca i les sènies. "Tot això no està catalogat i és molt necessari", explica Joan Roig, alhora que celebra la sensibilitat de col·lectius i gent com el Col·legi d'Arquitectes de Castelló.

Els inicis d'aquest equip són

curiosos. Van passar de la fotografia social a la industrial i després de diversos treballs en els quals una arquitecta amiga els va confiar un book fotogràfic i van decidir donar el salt definitiu. "A partir d'aquest moment decidim jugar-nos-la i treballar de debò", explica Roig "malgrat que ens van augurar que d'això al País Valencià no anàvem a viure". Però es van equivocar. Les seves fotografies van recolzar el projecte amb el qual l'Ajuntament de Morella va guanyar el premi Europa Nostra l'any 1997. Ja en el 2000 aquesta parella de fotògrafs del Maestrat va realitzar totes les fotografies valencianes de l'exposició itinerant "Arquitectura del Sol", coordinada pel Col·legi Oficial

d'Arquitectes del País Valencià, que recull construccions realitzades en zones turístiques des dels anys 60 fins a l'actualitat al País Valencià.

Des de llavors han rebut com encàrrecs el llibre del campus en el X aniversari de la Universitat Jaume I, les fotografies dels habitatges de protecció oficial del Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA) o l'apartat gràfic de grans obres d'empreses com Urbis o Vías y Construcciones SA entre molts altres treballs i exposicions. En la pàgina web www.joanroig.com es poden contemplar alguns dels seus treballs.

Fotografies impossibles

Passen fins a un dia sencer per a prendre 12 o 15 fotos d'un edifici. És una fotografia molt pausada, en la qual busquen captar l'ànima de l'objecte. Per a això parlen amb el propietari i estudien les millors hores de llum per a destacar els volums que es volen potenciar en la fotografia. Utilitzen equips de primera divisió, imparteixen seminaris per a fotògrafs professionals en SONIMAG i han creat fins i tot el primer butlletí electrònic de notícies sobre arquitectura, on comparteixen els seus coneixements sobre com fotografiar-la.

